

[Undervisnings- og forskningsministeren]

glædeligt. Det er en af de mange måder, hvor på de frie institutioner har inspireret den offentlige sektor, fordi de somme tider skaber misundelse hos de offentlige institutioner, der så med god grund siger: Hvorfor må vi ikke det samme? Og så finder man ud af, at alle må få den frihed.

Tænk på frikommunerne, hvor hurtigt disse frikommuneforsøg smittede, således at det store flertal af frikommuneforsøgene, der foregik på undervisningsområdet, i hovedsagen i dag er indført som almindelig tilladt over alt. Jeg nævner det, fordi jeg tror virkelig, at vi her har vejen til en fornyelse, en spændstiggørelse af den offentlige sektor.

Men som flere har sagt, lad os fortsætte drøftelsen i udvalget. Jeg har indrømmet, at det er en blandet landhandel, for i regeringen kan vi godt lide blandede landhandlere. Det er et roseord i min mund. Men det er klart, i en blandet landhandel behøver man ikke købe alle varerne. Man kan både bede om nye varer, men man kan selvfølgelig også sige, at der er nogle, man ikke vil købe.

Jeg ser nu efter debatten i dag gode muligheder for, at ganske mange af varerne i denne blandede landhandel trods alt kan købes med eller uden visse ændringer, og det er jeg glad for. Og jeg er glad for Socialdemokratiets tilslutning til regelsaneringen generelt, når bare man husker, at så skal Folketinget altså også regelsanere Folketingets regler; det er jo det, lovforslaget drejer sig om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 179:

Forslag til lov om ændring af lov om erhvervsuddannelser og lov om Arbejdsgivernes Elevrefusion. (Praktikophold i udlandet).

Af undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder).

(Fremsat 15/1 92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Anne-Marie Meldgaard (S):**

Jeg håber da virkelig, at ministeren hører efter, hvad vi siger nu. Det er ikke så tit, at han hører noget positivt fra Socialdemokratiet, men med udgangspunkt i den katastrofale praktikpladssituation og den stigende internationalisering og harmonisering, der finder sted i Europa, hilser Socialdemokratiet ministerens lovforslag velkommen. Vi tror på, at muligheden for at kunne gennemføre enten skoleophold eller praktik i udlandet vil være en væsentlig styrkelse af erhvervsuddannelserne. Ja, en kombination af begge dele var måske det optimale ikke alene for de unge, som uddanner sig, men så sandelig også for virksomhederne, som efterfølgende skal ansætte dem. Netop for at kunne opfylde kravet til uddannelserne anser vi i denne sammenhæng de faglige udvalgs rolle for at være særdeles vigtig for at få det hele til at hænge sammen.

Selve finansieringsmodellen accepterer vi. Blot vil jeg nævne, at i og med at der ikke stilles krav om en uddannelsesaftale under praktik i udlandet, bør det bemærkes, at løngodtgørelsen for elever uden dansk uddannelsesaftale med lovens § 14 som udgangspunkt kun vil udgøre gennemsnitlig 90 pct. af den ordinære elevløn. Derfor ønsker jeg at understrege, at AER's bestyrelse i henhold til erhvervsskolelovens § 26, stk. 2, kan give et tillæg, som fører til fuld løn, hvilket jeg håber vil ske i de aktuelle tilfælde her.

Det er også i orden fra vores side, at der i lovforslaget tales om godtgørelse til arbejdsgivere, der har indgået uddannelsesaftaler med elever her i landet, og vi hilser meget velkommen, at der er åbnet for mobilitetsfremmende ydelser.

Som en mindre ændring i lovforslaget er julemærkehjemmene foreslået fritaget for bidragspligt til AER, og det kan vi også tilslutte

[Anne-Marie Meldgaard]

os. Tidsbegrænsningen i lovforslaget er også udmærket. Vi kender jo ikke uddannelsessituationen ved udgangen af 1994.

Alt i alt synes vi, at det er et godt forslag, og vi har meget svært ved at se, at udvalgsarbejdet skulle give problemer, som vil afstedkomme, at vi ikke kan tilslutte os en vedtagelse af lovforslaget.

John Vinther (KF):

Også i Det Konservative Folkeparti hilser vi lovforslaget velkommen. Vi lever jo i en tid, hvor verden hastigt bliver mindre på grund af den teknologiske udvikling.

Informationssamfundet stiller også krav til uddannelsesområdet. Der stilles krav om øget kunnen og specialisering. Der stilles også krav om en øget internationalisering af uddannelserne. Derfor er det for Det Konservative Folkeparti et mål i sig selv, at så mange unge som overhovedet muligt vælger – og vel at mærke også får mulighed for det – at tage deres uddannelse helt eller delvis i udlandet, og det gælder, hvad enten der er tale om de boglige uddannelser eller de mere praktisk betonedede uddannelser. At det konkrete lovforslag så har den sidegevinst, at det måske ligefrem kan være med til at afhjælpe mangelen på praktikpladser i Danmark, gør jo ikke forslaget ringere, og jeg kan således på den konservative folketingsgruppes vegne fuldt ud tilslutte mig lovforslaget.

Anders Mølgaard (V):

Det er glædeligt, at der nu åbnes for, at unge, der er i gang med en erhvervsuddannelse, kan få godkendt en praktikperiode i udlandet. Som bekendt har man hidtil kun godkendt skolegang i udlandet som et naturligt led i erhvervsuddannelserne. Det er naturligvis også fornuftigt, at vi åbner for økonomisk støtte til unge, der vælger at gennemføre praktikuddannelserne i udlandet.

For mig at se er der en række positive sider ved dette lovforslag.

Punkt 1: De unge får mulighed for at hente faglig inspiration på virksomheder i udlandet. Denne faglige saltvandsindsprøjtning må alt andet lige være et gode både for den enkelte unge og for de danske erhvervsvirksomheder, den unge senere vil være medarbejder ved.

Punkt 2: Ud over den faglige inspiration vil et udlandsophold ofte være berigende for den personlige udvikling. Man lærer at stå på egne ben, man lærer åbenhed og fleksibilitet i nye omgivelser, man får gode sprogkunderskaber, og mange unge vil komme hjem med mere selvtillid i rejsekufferten.

Punkt 3: Som ung i et lille, stærkt eksportland og et generelt internationalt orienteret samfund er det rigtigt, at de unge henter erfaring i udlandet.

Punkt 4: Et land som Tyskland har ca. 160.000 ledige lærlingeplasser, hvor vi modsat i Danmark mangler praktikpladser.

Punkt 5: Generelt er det også vigtigt, at vi husker i de faglige uddannelser at animere til at høste erfaringer i udlandet, både gennem skolegang og praktarbejde. Internationalisering må ikke kun være forbeholdt unge, der er i gang med en videregående uddannelse på universiteter og lign. Derfor er det også positivt med EF-programmer som PETRA og projekter som Lærling 92.

Men som bekendt er det ikke ligefrem en ny foretælse at hente inspiration i udlandet som lærling eller svend. I århundreder har danske svende på valsen præget de europæiske veje. En dansk bogtrykkersvend, der har efterladt sig de måske ældst bevarede kalenderoptegnelser af en dansk håndværker, skriver bl.a. i sin kalender:

»I 1654 den 13. Aprilis er jeg ankommet til Lybeck, derpaa den 16. Aprilis gaet i Arbejde hos Schmalhertz' Enke, modtaget af hende 6 Sk. Lybsk.«

Den unge bogtrykkersvend fortsatte senere til Hamborg for derefter at vende tilbage til en ny husbond i København. I 1600-tallets Danmark var det endda sådan, at en svend fra København, det øvrige Sjælland og Skåne ikke kunne blive mester, før han havde været mindst 3 år i udlandet. Så reelt var vore forfædre mere internationalt orienteret rent uddannelsesmæssigt, end vi danskere er her på tærskelen til det indre marked. Og det er jo tankevækkende.

Ebba Strange (SF):

Ja, så får ministeren en heldig dag – med denne sag i hvert fald. SF støtter også lovforslaget. Alt andet lige synes vi også i SF, at det er udmærket, hvis unge mennesker har lyst til

[Ebba Strange]

og mulighed for at tage en del af deres uddannelse i udlandet.

Nu drejer det her sig især om erhvervsuddannelserne, og vi kender den tyske tradition for erhvervsuddannelser; vi ved, at den ligner den danske, så det vil nok i første række blive Tyskland. Men på et eller andet tidspunkt kommer vi nok også til at drøfte, hvordan det ser ud i Frankrig og England, hvor det er helt anderledes end i Tyskland.

Jeg synes også, der – sådan som jeg kan læse det i hvert fald – er valgt en heldig hånd med hensyn til, at det er AER, der skal administrere udgifterne til udlandsopholdet, og at det er de faglige udvalg, der skal vurdere, om det ophold, man nu har haft i udlandet, kan udgøre en del af den uddannelse, man er i færd med at tage.

Det er det, der bliver det interessante, altså hvordan man vil vurdere kvaliteten af den oplæring, den unge får. Derfor vil jeg gerne spørge, nu her på vej ind i det indre marked, om man kunne tænke sig, at der på et tidspunkt dukkede muligheder op for, at der kunne indgås egentlige uddannelsesaftaler. Det er specielt Tyskland, jeg tænker på, måske også Norge og Sverige, for dér har man, som jeg sagde før, de uddannelser, som ligner de danske mest. Det er vigtigt, at dette ikke betyder, at uddannelsen bliver ringere end den, den unge ellers ville få. Danmark er kendt for sit høje uddannelsesniveau, og det skulle vi gerne blive ved med at være. Derudover må vi formode, at de fleste af de unge mennesker, der drejer sig om, til slut alligevel vil søge job i Danmark. Så derfor må det ikke blive en forringelse af deres uddannelser.

Til slut vil jeg sige – jeg er måske også lidt polemisk, det kan godt være, men det er ministeren jo også – at i virkeligheden synes jeg, det er pinligt, hr. minister, at vi bliver nødt til at vedtage et sådant lovforslag, fordi vi efter 10 års debat ikke har været i stand til at sikre vores egne unge en gennemført erhvervsuddannelse. Hvis det dog bare var kommet på et tidspunkt, hvor det ikke var, fordi vi manglede praktikpladser, at vi lavede det her, så ville jeg have haft det bedre med det. Hvis vi havde sagt: Det er en ekstra mulighed, vi giver de unge mennesker, som de selvfølgelig skal have lov til, hvis de har lyst til det. Men at stå her efter 10 års debat og måtte se i øjnene, at vi

stadig væk ikke kan skaffe de praktikpladser, de unge skal have for at gennemføre en erhvervsuddannelse, det synes jeg er pinligt for uddannelseslandet Danmark. Så er det da rigtigt nok godt, at vi har sådan en stor, flink nabo, der vil hjælpe os.

Køpke Christensen (FP):

Jeg kan åbenbart forstå, det er en kunst at være politiker; uanset hvordan man vender og drejer det, får man det til noget negativt, det, der faktisk er positivt: Man synes, det kommer frem på et forkert tidspunkt, det burde nok have været på et andet tidspunkt osv.

Jeg vil gerne sige vedrørende den sidste ordførers bemærkninger om kvaliteten – og det er mere af hensyn til undervisningsministeren, så vi ikke får vrøvl og ballade bagefter – at vi ved, der er mange love og regler med hensyn til, hvordan arbejdspladser skal indrettes her i landet, og det kunne godt være, at visse her i salen ville følge det op og sige: Jamen disse regler bliver ikke overholdt, og derfor stopper vi denne ordning igen.

Fremskridtspartiet er stort set positive over for dette lovforslag. Det er et område, hvor man, som nogle har været inde på, kan afbøde situationen omkring de manglende praktikpladser.

Med hensyn til de økonomiske konsekvenser står der i bemærkningerne, at lovforslaget ikke indebærer merudgifter for stat og amtskommuner. Det forstår jeg derhen, at det er og bliver Arbejdsgivernes Elevrefusion, der skal betale.

Vi har tidligere været vidner til, at man påfører erhvervslivet kæmpestore udgifter i forbindelse med praktikkompenenserende undervisning, og det kan efter vores opfattelse også nemt ske med dette lovforslag. Derfor vil jeg spørge ministeren, om han overhovedet ikke har spekuleret på, at dette kan komme til at koste erhvervslivet yderligere mange kroner, og at dette vil være med til at dræne deres økonomi. Det er altså her, vi er skeptiske.

Men derudover må vi sige, at vi stort set ser positivt på lovforslaget, fordi vi, som jeg sagde indledningsvis, får flere praktikpladser til de unge mennesker.

Bente Juncker (CD):

Centrum-Demokraterne ser også positivt på dette lovforslag, og vi stemmer for det.

[Bente Juncker]

Jeg tror nu ikke, at hr. Køpke Christensen behøver at bekymre sig, for jeg tror ikke, der er ret mange, der vil kunne benytte sig af denne ordning. For hvad gør man fra det offentliges eller myndighedernes side og fra virksomhedernes side for at få de unge ud? Bliver der oprettet en praktikbank med tilbud til de unge, så de f.eks. kan komme i praktik i et vinfirma i Tyskland? Hvordan vil man rent praktisk gøre det her? Det er jo ikke alle virksomheder, der har forbindelse til andre lande, og da mener jeg, at der her vil være en hæmsko.

Men ellers kan jeg sige, at vi støtter lovforslaget; vi håber, der kommer noget godt ud af det.

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg vil gerne betragte dette lovforslag ud fra en positiv synsvinkel og ikke ud fra, hvad vi måtte have undladt at gøre i tidens løb, for selvfølgelig er der undladelsessynder, som fru Ebba Strange påpegede.

Men jeg mener, der er megen god fornuft og perspektiv i at åbne for de muligheder, som dette lovforslag giver: At unge kan tage en del af deres uddannelse, i dette her tilfælde i form af praktik, på en udenlandsk virksomhed. Der er ingen tvivl om, som det også understreges, at det både fagligt og sprogligt kan kvalificere dem på udmærket måde.

Der er også tale om, at finansieringen af de ekstra omkostninger, som uvægerligt vil komme i denne sammenhæng, kan ske over Arbejdsgivernes Elevrefusion. Når vi tænker på, hvilken gruppe der er tale om, synes jeg, at det er acceptabelt, og i øvrigt viser beregningerne også, at det i denne sammenhæng ikke skulle betyde øgede udgifter på området.

Vi kan altså varmt støtte de muligheder, der ligger i at motivere og tilskynde unge til at tage til udlandet og tage en del af deres uddannelse dér. Og det er fuldstændig rigtigt, som hr. Anders Mølgaard sagde, at i virkeligheden var vores forfædre mere internationalt orienterede på disse områder, end vi måske har været igennem lang tid. Jeg kan i hvert fald huske, at en af undervisningsministerens forgængere i embedet, nemlig tidligere undervisningsminister Jørgen Jørgensen, varmt fortalte om, da han var på valsen, og hvad han hentede af inspiration og motivation til siden at beskæftige sig med tilværelsens mange problemer.

Lysholm Christensen (KRF):

Det er en helt indlysende god idé, der her er lagt frem i lovforslagsform, og man kan spekulere over, hvorfor ingen har fået den gode idé langt tidligere. Der havde for så vidt ikke været noget i vejen for, at en sådan ordning kunne have været indført for lang tid siden, men bedre sent end aldrig. Vi kan i hvert fald slutte os til de gode tanker, der er i det foreliggende lovforslag.

Det er da helt oplagt, at de unge mennesker skal have bedre mulighed for at tage til udlandet for helt eller delvis at tage deres uddannelse dér. Det kan give deres uddannelse nye perspektiver, de kan komme hjem med nogle gode ideer til deres videre uddannelse og til den opgave, de skal i gang med inden for deres erhverv, og desuden kan det give dem nogle bedre sprogkundskaber.

Hertil kommer, at det betyder en afhjælpning af de store praktikpladsproblemer, vi har i Danmark; det er helt fint, hvis vi kan få løst lidt af det problem. Når pladserne findes i Tyskland, hvad er da mere naturligt end at give en økonomisk tilskyndelse til at tage derned og supplere sin uddannelse. Så vi synes, at det er en helt fin idé, at vi bruger nogle AER-midler til dette her, til rejser og til boligudgifter, og hvad der ellers løber på af udgifter, som kan være rimelige i den forbindelse.

Vi synes også, at det er i den orden, at Julemærkefonden bliver fritaget for AER-bidrag.

Vi kan medvirke til en hurtig gennemførelse af lovforslaget.

Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):

Jeg vil gerne takke varmt for den vistnok enstemmige tilslutning til lovforslaget. Det betyder ikke, at vi nu har løst lære- og praktikpladsproblemerne. Det betyder heller ikke, at vi nu har klaret alle problemerne med at få lærlinge til udlandet. Det betyder, at nu kan vi gå i gang med de problemer, for det er desværre overordentlig kompliceret.

Fru Ebba Strange spurgte, hvorfor man ikke kunne indgå egentlige uddannelsesaftaler med en virksomhed uden for landets grænser. Det er et godt spørgsmål, men hvis man forestiller sig, hvordan det faglige system fungerer i Danmark med faglige udvalg, der godkender disse virksomheder, skal vi i hvert fald have en stor

[Undervisnings- og forskningsministeren]

rejsekonto for disse faglige udvalg, når de skal til at tage til Sydtyskland og Holland, og hvor det ellers kan blive.

Men spørgsmålet er, om ikke forbilledet i de kommende måneder skal være disse dobbelt-beskatningsaftaler, vi indgår med det ene land efter det andet. Det kunne jo være, at vi i visse tilfælde kunne sige: Dette land har et godkendelsessystem, der er lige så godt som vores, eller i hvert fald næsten lige så godt, så alt, hvad de kan godkende, kan vi også godkende. På den måde kunne man brede den gensidige anerkendelse af lærekontrakter ud over land-kortet, og jeg har da allerede skrevet dette på som et af de punkter, der skal arbejdes med under det danske formandskab i EF, som starter om mindre end et år, og som skal forberedes netop i de kommende måneder. Vi er allerede nu med i den såkaldte trojka – eller vi er på vej ind i den i hvert fald – bestående af det nuværende, det kommende og det tidligere formandsland.

Det kan godt være, det er pinligt, at vi stadig har dette lære- og praktikpladsproblem, men jeg er bange for, at der i en markedsøkonomi som den, vi og vore nabolande har, altid vil være svingninger, så man i perioder næsten har overophedning, sådan som vi havde det i midten af 1980'erne, og i andre perioder har arbejdsløshed, der også går ud over de unge. Jeg er bange for, at vi ikke helt kan undgå det, og så gælder det om, at nabolande hjælper hinanden. Vi er nu i den heldige situation, at nogle af vore nabolande ligefrem mangler lærlinge og elever, mens vi har for mange. Hvorfor så ikke gøre en dyd af nødvendigheden? Det er det, jeg synes vi gør, for vi får en masse ud af det, og de unge, der benytter chancen, får noget ekstra oveni. De får dels deres faglige uddannelse, og dels får de samtidig et fremmedsprog og kontakter i udlandet, som kan være værdifulde for dem senere hen, forærende.

Jeg er glad for den brede tilslutning i dag, for det betyder, at vi allerede nu kan sige til AER's bestyrelse: Nu kan I godt gå i gang med at tænke over, hvordan I vil udmønte dette her, hvad I vil give penge til, og hvad I ikke vil give penge til. Og vi kan sige til forstanderne på erhvervsskolerne: I kan godt foreslå eleverne, at de begynder at tænke over, om de måske kender en dansk virksomhed, som har kontakter i udlandet, eller om de på anden måde kan opdyrke praktiksteder uden for landets grænser.

Hidtil er det sket på den måde, at vi har haft en meget dynamisk udenrigstjeneste i Tyskland, hvor jeg gerne vil rose både ambassadøren i Bønn og generalkonsulen i München. Jeg har personligt talt med økonomiministeren i Bayern, der var begejstret, og som sagde, at han gerne ville være behjælpelig, hvis der var regler, som skulle ændres for at lette vejen for danske lærlinge og elever. Det samme sagde den slæsvig-holstenske kulturminister, og også den hollandske økonomiminister har jeg talt med om dette her. I Holland mangler de alt, hvad der hedder teknikere og ingeniører, fordi man i Holland har det problem, at alle unge vil ind på seminarier, universiteter og offentlige sektoruddannelser. Derfor har den private sektor for få unge, og derfor var han også interesseret.

Kort sagt, vi vil møde velvilje overalt, men jeg siger ikke, det er let, for reglerne stiller sig i vejen, og det er, fordi de i de andre lande ligesom i Danmark har beskyttet deres læreplads-system med godkendelsesprocedurer og alt muligt andet.

Så er der også det lille problem, at man i Tyskland kører med lønninger, der kun er halvt så høje som de danske. Jeg ved ikke, om det er en af årsagerne til, at man mangler 160.000 lærlinge, mens vi i Danmark med dobbelt så høje lønninger altså har overskud af lærlinge. Det vil jeg overlade til andre at vurdere, det er ikke regeringen, der fører de forhandlinger, men det kunne måske hensætte arbejdsmarkedets parter i visse overvejelser. Men de kan jo altså ikke føre til noget før om et års tid.

Tak for en meget positiv modtagelse. Jeg håber, den kan munde ud i en hurtig vedtagelse. Jeg skal i hvert fald sørge for, at de spørgsmål, vi får, bliver besvaret overordentlig hurtigt, så vi allerede i begyndelsen af februar kan nærme os anden og tredje behandling.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

[Formanden]

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

- 4) *Første behandling af lovforslag nr. L 172: Forslag til lov om friuniversiteter.*
Af Lysholm Christensen (KRF) m.fl.
(Fremsat 14/1 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Undervisnings- og forskningsministeren (Bertel Haarder):**

Jeg kan på regeringens vegne svare ret kort på det lovforslag, som hr. Lysholm Christensen på Kristeligt Folkepartis vegne her har fremsat.

Det er efter vores mening et udmærket og spændende initiativ. Det er en overvejelse, der bør gøres. Når vi har mulighed for private og frie løsninger på andre områder, hvorfor så ikke også på universitetsområdet?

Jeg synes, det er rigtigt, at der mangler en hjemmel i lovgivningen til at oprette private, højere uddannelsesinstitutioner. Blot skal man huske, at hvis de skal have lov at kalde sig f.eks. universiteter, skal vi have garanti for, at de sikrer deres studerende præcis den samme faglige kompetence som de andre institutioner. For ellers vil vi nedbryde respekten for danske eksaminer, og det tror jeg bestemt ikke er forslagsstillernes hensigt.

Vi skal altså passe på kvaliteten. Vi skal selvfølgelig også passe på, at vi ikke får for stor spredning af universitetsuddannelserne og af forskningen. Vi har jo med møjle og besvær i dette Folketing fået vedtaget visse koncentrationer af såvel læreruddannelsen som andet; og vi ved, at de forskere, der rådgiver os, næsten som et omkvæd siger: I øvrigt burde der være færre og stærkere forskningsmiljøer i Danmark.

Derfor er det bestemt ikke et formål i sig selv at få spredt forskningen og uddannelserne. Men med alle de argumenter, jeg fremførte under et tidligere punkt på dagsordenen, ville det

være mærkeligt, om jeg her afviste tanken, og det gør jeg heller ikke. For også når det gælder dette, er historien ikke gået i stå.

For at nævne et nogenlunde seriøst eksempel: Det er jo ikke ukendt, at der er mennesker her i landet, der arbejder med at skabe en dansk MBA-uddannelse. Jeg ved ikke, om det bliver til noget. Jeg skal ikke udtale mig om det. Der er ret stor uenighed om, hvorvidt det i virkeligheden er bedre at sende danskerne til udlandet, eller hvordan det nærmere skal udformes. Men det kunne da vel være, at der i de kommende år var initiativer, som burde have lov at få en chance.

Derfor, hvis man skulle give et råd, skulle man muligvis sige, at det eneste, vi måske ikke skal have, det er noget, der hedder friuniversiteter. Men man kan godt have videregående undervisning på frie institutioner. Jeg tror også, det er det, der menes fra forslagsstillernes side.

Jeg vil med disse ord anbefale, at lovforslaget indgår i en bredere sammenhæng. Her tænker jeg naturligvis på de igangværende bestræbelser på at få ændret styrelsesloven. Der er ingen grund til at vedtage flere love, hvis ideerne kan samles i én lov. Og de bestemmelser, der her foreslås, har meget tilfælles med en del af det styrelseslovforslag, som Undervisningsministeriet længe har arbejdet med. Derfor vil jeg kort sagt foreslå, at disse tanker indgår i vort arbejde med en ny styrelseslov, og jeg vil gerne i den forbindelse henvise til, at man i slutningen af regeringens redegørelse om et åbent marked for de videregående uddannelser udtrykkeligt nævner det perspektiv, at også nogle af de offentlige institutioner kunne have fordel af at blive selvejende, altså blive private, at eje deres egne bygninger, at få formue og derved rygstød og styrke til at føre en selvstændig forskningspolitik, tage initiativ, løbe en risiko osv. Så på den måde har regeringen også selv været inde på disse tanker. Vi har blot taget udgangspunkt i de eksisterende institutioner, mens Kristeligt Folkeparti her tager udgangspunkt i nyskabte institutioner.

Jeg kan altså tilsige lovforslaget en konstruktiv og velvillig behandling i forbindelse med de aktuelle styrelseslovovervejelser.

Frank Jensen (S):

Det var fristende at tage Kristeligt Folkepar-